

Jassimins grote dag begint bij Haki

Na negen jaar wachten trouwt Jassimin eindelijk met haar grote liefde Shibl. Ondanks alle gevaren in Irak houdt ze vast aan haar optimisme. Door Paulien Bakker

Het is even voor enen als Jassimin (25) en haar zus Ban (31) de geblindeerde deur van Haki's salon binnen gaan. Zonder make-up en met haar natte lange haar samengebonden in een elastiekje, ziet Jassimin er nauwelijks ouder uit dan 16. Jassimin neemt plaats in een kappersstoel. Drie assistentes in witte schorten komen gelijk om haar heen staan en kammen haar lange, donkere haar met blonde highlights. 'Allah habibi!', schreeuwt Jassimin opgewonden, 'God houdt van me!' Na negen jaar trouwt ze vandaag eindelijk haar grote liefde.

De drie meiden om haar heen giechelen. Een vierde assistent snelt toe met patronen voor henna-tatoeages. Jassimin kiest een kleine bloem uit voor haar rechter bovenarm, en een bloempatroon van zo'n 15 centimeter op haar linker enkel. Haarlok voor haarlok wordt haar haar ondertussen opgerold en in grote krullen op haar hoofd vast gezet.

Haar zus Ban, met hoofddoek om, zit geduldig op de stoel achter haar. Ban denkt terug aan haar eigen huwelijk, in 2004, een jaar na de val van Saddam. Ze was 24 en had alle vertrouwen in de toekomst. Twee jaar later werd haar man bij een checkpoint elders in de stad door soennitische milities aangehouden en doodgeschoten. Nu woont de onderwijzeres weer bij haar ouders.

Van de kappersstoel verhuist Jassimin naar een stoel in de ontvangstruimte van de zaak waar een andere assistente nauwgezet haar wenkbrauwen bijwerkt. Bij de hoofd-doekte cliëntèle van Haki zijn de wenkbrauwen van levensbelang. Veel vrouwen laten ze helemaal weg halen en stijlvolle zwarte strepen tatoeëren door Haki, maar zo ver gaat Jassimin niet. Haki komt even langs en instrueert de assistente. Ze pakt

Een onbekend bruidspaar gaat op de foto. Bruidegom Shibl gaf geen toestemming voor het maken van foto's van hem en zijn vrouw Jassimin. Foto Henry Arvidsson

een draad van een klosje garen en brengt die aan tussen haar handen en tanden. Met het gekruiste draad schroeit ze nog wat haartjes weg van Jassimins wangen.

Jassimins aanstaande heet Shibl. Hij is een ingenieur en hij is soennitisch, maar dat vonden haar ouders geen bezwaar. Hij komt uit een goede familie. Shibl woonde bij haar in de buurt, in Hurrea, een niet zo goede wijk. Toen hij haar negen jaar geleden aansprak, dacht ze dat hij alleen uit was op een avontuurtje. Maar Shibl hield vol. Toen ook Jassimin om was, vroeg hij haar vader om haar hand. Haar ouders stemden toe,

mits ze eerst haar studie afrondde. De volgende tussenstop is Haki in de make-up kamer. Haki brengt laagje voor laagje haar make-up aan, te beginnen met een witte foundation en eindigend met oogschaduw die hij met zijn vinger laagje voor laagje

aanbrengt, van licht roze naar donkerpaars, helemaal tot aan haar wenkbrauw.

De schoonheidssalon is verboden terrein voor mannen, maar Haki en zijn broer groeiden op in de zaak van hun moeder, leerden het vak en verwierven er zoveel faam mee dat vrouwen van alle buurten van Bagdad hier naartoe komen. Vooral op donderdagen, de geliefde trouwdag in Irak, is het druk en komen er wel zes of zeven bruidjes. Een assistente legt het patroon voor de henna-tatoeage op Jassimins enkel en schildert het in met henna-inkt. Ze gaat door met Jassimins nagels.

Het is ruim twee uur later als Jassimin zich met haar zus en een assistent terugtrekt in een ruimte achter de salon en zich in haar trouwjurk hijst. Als ze de zaak weer inkomt, draagt ze een grandioze witte jurk versierd met nepdiamantjes, een strak lijfje van achteren samengebonden door een veter, met een gewaagd decolleté.

Haki's broer komt naar haar toe om haar haar te doen. De krulspelden gaan uit en Jassimins haar heeft een volle, mooie slag gekregen. Haarlok voor haarlok brengt hij met een bus haarspray in vorm. Jassimin houdt een soort plastic doorschijnend spatbord voor haar gezicht. Ze kijkt in de spiegel naar haar zus en knikt 'Ziene?' Ban glimlacht en knikt. Ze is blij voor haar kleine zusje. Ban pakt de haarspeldjes uit een van de tassen, opgestuurd door hun zus die in Maleisië woont. De kapper prikt de nepdiamanten speldjes één voor één in haar haar. Een van de assistenten loopt langs. 'Als je man nog een broer heeft, stuur je hem dan naar mij door? Het gaat me alleen maar om de ring!', zegt ze. De vrouwen lachen.

Ban pakt de rest van de sieraden en een stel delicate witte muiltjes met vlijmscherpe naaldhaken uit haar tas. Het bruidspaar zal na het feest de nacht doorbrengen in zijn ouderlijk huis. Zijn ouders slapen vannacht bij een tante. Morgen vertrekken Jassimin en Shibl voor hun huwelijksreis naar Koerdistan, het groene, heuvelachtige noorden van Irak.

Ban rekent alvast af bij de kassa - 220 dollar. Het is inmiddels na vier. Jassimin staat op uit de stoel en kijkt glimmend de zaak rond. Haar blik glijdt weer terug naar de spiegel, een weelderige vrouw staart terug. Ban loopt op haar af en omhelst haar. Jassimin, gesmoord: 'Niet huilen, dan loopt mijn make-up uit.'

COLUMN DE TOEKOMST VAN DE WESTOEVER

Gevolgen Israëlische expansie tot diep in de wadi's zichtbaar

In de weekeinden mag ik graag wandelen in de wadi's van de Westelijke Jordaanoever. Mooi, woest landschap is het, met oude terrassen vol olijfbomen. In de winter onverwachts groen, in de zomer vaak ongevaarlijk, maar daarom niet minder indrukwekkend.

Er lopen oude paden door dit magnifieke landschap, paden die soms teruggaan tot aan de tijden van Jezus van Nazareth, die hier op doortocht naar Jeruzalem ook gelopen moet hebben.

Tegenwoordig zijn er nauwelijks wandelaars. Israëliërs komen hier niet, of het moeten soldaten zijn. En Palestijnen zijn geen lopers, die hebben net de auto ontdekt. De enige autochtonen die ik tegenkom zijn herdersjongens, met hun schapen en geiten.

In de valleien liggen de Palestijnse dorpjes, herkenbaar aan de minaretten van de moskeeën. Of herkenbaar aan de torens van hun kerken. Want, en dat wordt weleens vergeten, niet alle Palestijnen zijn moslim.

Ik moet het even afkloppen, maar in al die maanden dat ik nu op de Westoever 'hike', is er nog nooit iets vervelends gebeurd. 'Marhaba, welkom', krijg je te horen als ik neerstrijk in het oude centrum van zo'n Palestijns gehucht als Taybeh, Sebastia of Adoub. Het zou

Israëlische Muur in aanbouw. Foto EPA

hier, kortom, een pastoraal paradijs kunnen zijn, ware het niet dat op veel heuveltoppen de rode dakpannen van de - door hekwerken beschermde - Joodse nederzettingen zichtbaar zijn.

Ik moet diep de wadi's in, wil ik niet worden geconfronteerd met de vele voorbeelden van die illegale, want op bezet land gelegen, expansie van de staat Israël.

De bewoners van deze nederzettingen rijden dagelijks in hun auto's, met op het dak

wapperende Israëlische vlaggetjes, over hun speciale wegen naar Israël. Van enig contact met de Palestijnse burenen beneden is geen sprake - 'Ze horen hier niet, wij hebben hier de oudste rechten, laat ze naar Jordanië gaan'.

Klim ik naar een heuveltop dan kan ik de Middellandse Zee zien liggen, plus de wohntorens van Tel Aviv en de dalende vliegtuigen boven Ben Goerion-Airport.

Vanaf de top is ook de grijze muur te zien die de Westoever van Israël scheidt. Ik, met mijn paspoort, kan langs de checkpoints. De honderdduizenden Joodse kolonisten kunnen ook eenvoudig passeren. Veertien kilometer ligt het strand van hier, maar Palestijnse jongeren kunnen er niet heen.

Daar waar de muur loopt, ligt ongeveer de Groene Lijn van 1967. Het zou de grens moeten vormen van een toekomstige Palestijnse staat. Vergeet het, zei de Israëlische premier Netanyahu onlangs tegen de Amerikaanse president Obama. Zo'n grens is onverdedigbaar.

En hij heeft nog een punt ook: ik ben een vredelievende wandelaar, maar wat als er in de toekomst een Palestijnse terrorist op mijn plek staat, met een raketwerper? Dan ben je zelfs in de 'bubble' Tel Aviv niet veilig.

Het is een wild toekomstvisioen, maar stel dat er ooit Israëlische en Palestijnse leiders komen (nee, niet de huidige!), die wél tot een vergelijk kunnen komen. Dat er echt vrede tussen Palestijnen en Israëliërs gloort.

Wat dan?

Er zullen ongetwijfeld nederzettingenbewoners zijn die, gecompenseerd met een zak geld, weer willen terugkeren naar Israël zelf. Maar er zullen ook tienduizenden kolonisten zijn, de religieuze hardliners met hun grote, gebreide keppeltjes, die zich gaan vastklinken aan het land, daar waar de voor hun o zo heilige botten van Josef en Abraham liggen.

Wie gaat ze daar wegslepen? Israëlische militairen? Steeds meer soldaten en officieren zijn zelf afkomstig uit de nederzettingen op de Westoever.

Het zijn prachtige zwerftochten die ik maak over de Westelijke Jordaanoever. Maar de gedachten zijn niet zelden somber als ik aan het eind van de middag - moe, bezweet, voldaan, met in het westen een neerstrijken-zon - terugrijd naar de Israëlische checkpoints vlak voor de poorten van Jeruzalem.

Rolf Bos is correspondent in Israël